

“Per què s’ha de retallar res?”

Com hauria gestionat Esquerra Unida aquesta crisi econòmica?

—Amb un pes molt més important del sector públic. De crisis sistèmiques com aquesta, només en podem eixir amb un gran protagonisme de l’estat, ben al contrari del que han fet el PSOE, el PP, Angela Merkel, Nicolas Sarkozy i la dreta europea en general. Ens cal un estat fort, que intervinga en l’economia i en les grans empreses, que intervinga en els grans sectors i que genere ocupació *motu proprio*. Si no, la desregulació dels mercats mena a una situació com la present, en què l’economia especulativa s’imposa a la productiva. Continuar pel mateix camí foradarà més el pou en què ja som: l’any 2012, sense anar més lluny, Espanya haurà de pagar 330.000 milions d’euros en concepte del deute acumulat, una tercera part del PIB espanyol! I, contra allò que afirma el PP, el deute principal no és el de l’estat, el deute públic; en realitat, el deute principal és el de la banca i el de determinades empreses. És això, que ara ofega Espanya, sobretot a causa de la bombolla immobiliària.

—**Molts assenyalen com un dels responsables de la crisi el sobredimensionament de l’aparell administratiu. N’hi ha que fins i tot suggereixen de fusionar municipis.**

—No és cert, això. Hi ha estats europeus molt més equilibrats econòmicament i socialment, amb un sector públic més ample i que atén les qüestions sensibles i redistribuïdores de la riquesa. Ens oposem a qualsevol retallada del sector públic, però defensem, és clar, que siga ben gestionat. I si hi ha cap duplictat, els culpables són el PP i el PSOE, que han governat les autonomies aquest temps. Però no podem satanitzar el sector públic. Si ho fem, engrossirem les llistes de desocupats, no ens en sortirem i generarem més pobresa.

—**Dieu que cal garantir el sector públic, però ara com ara concentra més de tres quartes parts dels pressupostos autonòmics. On cal retallar, si no?**

—Per què s’ha de retallar res? No ens calen retallades ni reduir la despesa, només hem d’augmentar els ingressos

Ricardo Sixto encapçala la candidatura d’Esquerra Unida a la circumscriptió de València.

Opina que “no ens calen retallades”, sinó que aposta per “augmentar els ingressos de l’estat”.

de l’estat. De quina manera? Posant fi a alguns desequilibris. Per exemple, cal que les rendes altes i les del capital tributen més que no les del treball, al contrari del que passa ara. També hem d’acabar el frau fiscal, que és galopant: ho diuen els inspectors d’hisenda: el 70% del frau fiscal d’aquest país el fan les grans empreses. Quan el PSOE diu que recuperarà l’impost del patrimoni, després de tants milions d’euros perduts els darrers anys,

arriba el president de la Generalitat [Valenciana, Alberto Fabra] i anuncia que el bonificarà perquè els potentats valencians no el paguen. L’endemà mateix, una agència de *rating* va rebaixar de colp i volta la nota del País Valencià.

—**N’hi ha que asseguren que aquests impostos aconseguixen justament l’efecte contrari: l’evasió del capital.**

—No ho compartesc. Esquerra Unida proposa una pujada progressiva de la pressió fiscal, no instantània. Però no pot haver-hi casos com el de Warren Buffet [empresari nord-americà amb una riquesa estimada de 52.000 milions de dòlars, segons dades de la revista *Forbes*], que ha dit que, en proporció, paga menys impostos que la seua secretària. Mireu els rics francesos, que han demanat de pagar més.

—**Per què penseu que ho han fet?**

—Perquè saben que la situació va camí de ser explosiva. La desigualtat que hi ha a l’hora de recaptar els impostos és total, a Europa. No volem una política amb afany expropiatori, sinó simplement apujar alguns punts la tributació de les rendes més altes i limitar els sous massa alts de les administracions i de les entitats financeres que en depenen. Un euro

d'un treballador tributa molt més que no un de guanyat a la borsa, mitjançant un fons d'inversió o amb una SICAV, que només tributa l'1%! Els més ben situats han de ser conscients que la crisi pot ser molt més dura que no ho ha estat fins ara. Ens exposem a un esclat social molt important, podem retornar molt enrere.

—Els treballadors, o l'esquerra en general, es mobilitzaran molt més al carrer si Mariano Rajoy governa?

—Em pense que sí, perquè aquest segment de gent sempre és més permissiu amb els socialistes. De fet, n'hi ha que han tingut molts motius per a mobilitzar-se i no ho han fet encara. Zapatero ha fet unes retallades brutals.

—Quina ha estat la més greu?

—La congelació de les pensions i la retallada del sou dels funcionaris han estat molt perverses. Han dit que els funcionaris tenen la plaça fixa i el sou garantit, com si tots treballaren a l'oficina calentets i et digueren "torneu demà"... Funcionari també és el professor d'escola que ensenya el teu fill, el metge que t'opera, el bomber que apaga un foc o el policia que t'ajuda a la carretera. Els han presentats com uns privilegiats, però en realitat tothom hauria de tenir reconeguts els drets mínims de què ells gaudeixen.

—Amb tot, molts treballadors en precari i desocupats de llarga durada escolliran la papereta del PP, el 20N.

—Segons el CIS, menys del 20% del vot del PP prové de treballadors. N'aconsegueixen molts més dels autònoms, dels xicotets empresaris, dels jubilats...

—...I dels joves.

—Sí, també, un de cada dos són aturats. L'explicació clàssica seria la de l'alienació de classe, però és que la situació és desesperada: hi ha cinc milions de desocupats, 1.400.000 persones sense cap ingrés, 800.000 unitats familiars sense cap ingrés... I la gent pensa que el PP, que defensa l'interès dels empresaris, hi posarà remei. És una manera molt antiga de percebre les coses. És allò d'ajudar

“Ens exposem a un esclat social molt important; podem retornar molt enrere”

qui et mana perquè et caurà alguna molleta. S'obliden que aquell no guanyarà diners si ell no prem el botonet perquè la màquina produeixa.

—Els ciutadans més exposats a la crisi opten per comprar les receptes de la dreta perquè la desregulació és un terreny més fèrtil per a l'ocupació?

—Fa anys que l'esquerra té problemes al nivell superestructural, al de la formació de la informació. El món universitari, el dels intel·lectuals, el de la gent que crea opinió, ja fa tres dècades que va despoblar-se de pensadors marxistes. Hem reviscolat una mica, però encara no prou. Si us fixeu en els mitjans de comunicació, les grans televisions són orientades per pensaments homogenis, tan sols hi ha matisos entre uns opinadors i uns altres. Voleu dir que als ciutadans del carrer no els ha quedat prou clar que la bombolla immobiliària ha estat un fiasco evident?

—Tan evident que abans la gent treballava. No era bona i afectava el medi, però tenia una part positiva.

—Quan alertàvem dels riscos que ens venien a sobre, ens deien que semblàvem l'esquerra del segle XIX.

—Però, malgrat tot, la majoria anhelela la bombolla.

—No. La gent vol que el seu fill treballi; la resta, els és igual. Per això voten el PP, perquè es pensen que és l'alternativa i que solucionarà els seus problemes.

—Al País Valencià, els descontents amb el PSOE miren cap a Compromís i vosaltres. Per què us han de triar?

—No compartesc aquesta dicotomia de què parlem. El CIS diu que els valencians descontents amb el PSOE dubten entre votar-nos o quedar-se a casa.

—Aleshores no compartiu electorat amb Compromís?

—Quan analitzes el resultat del nacionalisme i de l'esquerra dels 80 ençà, veus que hem tingut un resultat separats i un de molt diferent si hem anat units.

—Esquerra Unida confia de captar suport entre aquells que s'han mobilitzat al voltant del 15M, supose.

—Esperem que sí. Estem tan indignats com ells i aquesta indignació ha de notar-se a les urnes. Defensem allò que es defensa als carrers. Votar en blanc, nul o abstenir-se és en va: els 350 escons del Congrés no deixaran d'estar ocupats.

Victor Maceda

Per al nacionalisme valencià, obtenir un diputat a Madrid sempre ha semblat un repte impossible.

El 20N, en canvi, sembla que l'únic enemic pot ser l'excés de confiança.

—Sabem d'on venim, coneixem molt bé la nostra història. Sabem que ens ha costat molt de poder teixir una xarxa de prop de 400 regidors i regidores de cap a cap del País Valencià, i tenir un grup parlamentari a les Corts. Com deia el meu paísà Nicolau Primitiu, "treballant, perseverant i esperant", ho hem acabat aconseguint. Som optimistes, doncs, però sabem perfectament que si no ens esforcem al màxim fins el dia abans de les eleccions, les coses poden eixir com poden eixir.

—Dels 120.000 vots que Compromís va reunir a la província de València el maig passat, en teniu prou de retenir-ne 80.000 per a entrar al Congrés. El fantasma del vot dual –Bloc a les autonòmiques i PSOE a les estatals— és mort? I si no, com el combatreu?

—Qui en tinga dubtes, tan sols ha d'analitzar la nostra feina als ajuntaments i, sobretot, la que hem desenvolupat al parlament valencià. Hem esdevingut la veritable oposició al PP, tot denunciant la corrupció i el mal govern que patíem. El treball que fan a les Corts Enric Morera, Mònica Oltra, Mireia Mollà, Josep Maria Pañella, Juan Ponce i Fran Ferri serà el que nosaltres farem a Madrid si, com s'intueix, hi governa el PP. Una oposició ferma, en clau valenciana, d'esquerres i ecologista. El vot a Compromís és útil com mai, ara que uns altres partits han abandonat el seu espai i han optat per no diferenciar-se gaire del PP.

—El PSOE fa una crida al vot útil.

—És clar que sí. Però com poden demanar el vot útil quan han fet tot el contrari que ara diuen? Quina credibilitat té Rubalcaba, que ha votat contra la dació en pagament de la hipoteca i que ha retallat les pensions i els sous dels funcionaris? Per què no ha fet aquestes propostes com a vice-president del govern? No és gens coherent, això.

—Als valencians que no votaran el PSOE i ara dubten entre Compromís i Esquerra Unida, què els diríeu?

—Els joves, que són el futur, ens perceben com una opció nova, fresca i útil. Que ens comparen. Com diu l'aforisme de Fuster, "no mireu les banderes; mireu